

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

"ครอบครัว" เป็นสถาบันทางสังคมหน่วยที่เล็กที่สุดและสำคัญที่สุดในสังคม เพราะครอบครัวเป็นแหล่งปลูกฝังค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติให้แก่เยาวชนตั้งแต่แรกเกิด การอบรมเลี้ยงดูที่เด็กได้รับจากครอบครัวนั้น จะกำหนดทิศทางในการพัฒนาบุคลิกภาพอารมณ์และพฤติกรรมสังคมแก่เด็กและเยาวชน หากครอบครัวดีมีคุณภาพก็ย่อมสามารถสร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่ประเทศชาติได้ เพราะบุคคลที่เติบโตมาด้วยความรัก ความเอาใจใส่ และการดูแลอย่างดีจากครอบครัวจะเป็นบุคคลที่มีพื้นฐานชีวิตที่มั่นคง เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่า ไม่สร้างปัญหาและภาระแก่สังคมในภายหน้า (พรพนทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2540: 1)

ทั้งนี้เพราะโดยธรรมชาติมนุษย์เกิดและต้องการการเลี้ยงดูที่มีการให้ความรัก ความเอาใจใส่ ซึ่งปกติจะเป็นหน้าที่รับผิดชอบของบิดามารดา เด็กจะต้องได้รับการเอาใจใส่ ได้รับการถ่ายทอดความรู้ คีลธรรม หน้าที่ ระเบียบวินัย และประสบการณ์ต่างๆ จากบิดามารดา ซึ่งถือว่าเป็นบทบาทและหน้าที่อันสำคัญของครอบครัวที่จะต้องรับผิดชอบโดยตรงต่อสมาชิกของครอบครัวและต่อสังคม (สมาคมเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2524: 85)

หน้าที่สำคัญประการหนึ่งของครอบครัว คือ การถ่ายทอดค่านิยมทางวัฒนธรรมที่ได้รับจากบรรพบุรุษให้กับชนรุ่นหลัง และนำระบบสังคมภายนอกมาสู่สมาชิกในครอบครัว ในทุกๆ ขั้นตอนหรือระยะต่างๆ ของพัฒนาการ โดยเริ่มตั้งแต่แรกเกิดไปจนกระทั่งถึงสิ้นชีวิต ความปกติหรือความผิดปกติในบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและจิตใจของมนุษย์ ย่อมได้รับอิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดูและการหล่อหลอมจากครอบครัวเป็นสำคัญ โดยเฉพาะในช่วงต้นๆ ของชีวิต ซึ่งเป็นที่ยอมรับในทางสากลจึงอาจกล่าวได้ว่าครอบครัวเป็นสถาบันแห่งแรกที่วางมาตรฐานพฤติกรรมและเสริมสร้างบุคลิกภาพให้กับสมาชิก

กล่าวกันว่าครูคนแรกของมนุษย์ทุกคนคือ พ่อและแม่ ครูคนแรกเริ่มกระบวนการสอนก่อนที่มนุษย์คนนั้นๆ จะลืมตาดูโลก ทั้งนี้เพราะทารกในครรภ์ซึ่งมีโอกาสจะซึมซับอารมณ์และความรู้สึกของแม่ ย่อมเรียนรู้ที่จะปรับตัวตั้งแต่วัยแรกเริ่มของชีวิต ภายหลังจากคลอด แบบแผนการเลี้ยงดูในระยะแรกถือเป็นแม่พิมพ์ชิ้นสำคัญที่จะหล่อหลอมพฤติกรรมพื้นฐานติดต่อกันหลายปีก่อนที่มนุษย์ผู้นั้นจะมี

โอกาสออกไปสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมภายนอกบ้าน และแม้ว่าจะถึงเวลาที่มนุษย์นั้นมีโอกาสได้เรียนรู้จากบุคคลและเหตุการณ์อื่นๆ แต่ก็มิได้หมายความว่า การเรียนรู้จากพ่อ แม่ พี่ น้องภายในครอบครัว จะจบสิ้นลง ขณะที่ผู้ผู้นั้นเริ่มเรียนรู้จากเพื่อน จากการเรียนการสอนของโรงเรียน ตลอดจนจากการคบหาสมาคมกับผู้คนรอบข้าง แต่ตราบใดที่ยังไม่เติบโตพอที่จะแยกไปใช้ชีวิตอย่างเป็นอิสระแล้ว บ้านหรือครอบครัวก็ยังคงเป็นแหล่งที่ผู้นั้นจะกลับมาแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับสมาชิกคนอื่นๆ ตลอดเวลาที่ความสัมพันธ์ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องหลายปี พฤติกรรมของบุคคลนั้นจะปรับเปลี่ยนให้เป็นส่วนผสม ทั้งสิ่งที่ได้จากทั้งครอบครัวและสิ่งที่อยู่รอบข้าง

แม้ว่าครอบครัวส่วนมากจะดำเนินชีวิตด้วยความราบรื่นมั่นคง สมาชิกในครอบครัวมีสัมพันธภาพที่ดี มีความสนิทสนมกลมเกลียว มีความสงบสุข แต่จะพบว่า มีครอบครัวจำนวนไม่น้อยในสังคมที่ประสบปัญหาอันเป็นเหตุให้ครอบครัวแตกแยก หรือเป็นครอบครัวที่มีปัญหา ศาสตราจารย์นายแพทย์ ฝน แสงสิงแก้ว (2524: 35) ได้เน้นความสำคัญของความรักใคร่ผูกพันในครอบครัวว่า

“หากครอบครัวใดมีความรักและผูกพันระหว่างพ่อ แม่ ลูก แล้ว จะสามารถเลี้ยงลูกให้เติบโตขึ้นเป็นคนดี มองโลกในด้านดี มีความรักและความปรารถนาดีต่อผู้อื่น และต่อสังคม และถ้าครอบครัวใดแตกแยก หรือครอบครัวขาดความผูกพันรักใคร่ต่อกัน ชีวิตในสังคมจะแตกแยกประดุจเงาตามตัว”

ในสามทศวรรษที่ผ่านมา ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงหลายด้านที่เห็นได้ชัดเจนมาก คือ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจและระบบการผลิตจากเกษตรกรรมมาเน้นอุตสาหกรรม เกิดการเปลี่ยนแปลงและผันผวนทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง มีการรับเอาเทคโนโลยี ตลอดจนวัฒนธรรม ค่านิยมของตะวันตกเข้ามาในสังคมเมืองมากขึ้น ทั้งในระดับสังคมและระดับครอบครัว ซึ่งเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของสังคม และก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับความสัมพันธ์ในครอบครัว คือ ครอบครัวในเมืองมีขนาดเล็กและจะมีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยว (Nuclear Family) มากขึ้น อันเป็นสภาพที่พบเห็นในสังคมเมืองโดยทั่วไป กล่าวคือ มีลักษณะที่แยกอยู่ตามลำพัง ขาดความสนใจในผู้อื่นมากขึ้น ดังนั้นครอบครัวในเมืองจึงเป็นกลุ่มสังคมเล็กๆ ซึ่งคบหาสมาคมใกล้ชิดกันเฉพาะกลุ่มภายในครอบครัวเสียเป็นส่วนใหญ่ เมื่อเป็นเช่นนี้อาจกล่าวได้ว่า ถ้าความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของสมาชิกไม่ราบรื่น ปราศจากการติดต่อสื่อสารที่ดีต่อกันแล้ว ชีวิตครอบครัวจะหาความสุขได้ยาก และย่อมส่งผลกระทบต่อไม่เพียงปรารถนานานานัปการ และที่เห็นได้ชัดคือเกิดปัญหาครอบครัวในลักษณะต่างๆ อาทิ การหย่าร้าง ปัญหายาเสพติด ปัญหาการฆ่าตัวตาย ปัญหาโรคจิต โรคประสาท รวมไปถึงปัญหาพฤติกรรมทางเพศขาดการควบคุมทั้งในกลุ่มวัยรุ่นและผู้ใหญ่ (ประมวลสถิติงานการทะเบียน, 2540)

จากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปเหล่านี้ ทำให้สภาพครอบครัวไทยในปัจจุบันได้รับผลกระทบ ต่อโครงสร้างและความสัมพันธ์ในครอบครัว ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของอำนาจของ ครอบครัว โดยลดอำนาจของบิดามารดาที่มีต่อบุตร และอำนาจของสามีต่อภรรยา มีการเปลี่ยนแปลง ทางบทบาทและพฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัว มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของครอบครัวจากระบบเชื่อมโยงในลักษณะครอบครัวขยายที่มีขนาดใหญ่มาเป็นครอบครัวขนาดเล็ก ตลอดจนมีการเปลี่ยนแปลงสัดส่วนของบุคคลที่เป็นโสด หรือหย่าร้างแยกทางกันด้วย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงต่างๆ นี้ นำไปสู่สถานะที่ขาดความมั่นคงเนื่องจากความสัมพันธ์ของสมาชิกเริ่มห่างเหิน ขาดการติดต่อสื่อสารต่อกัน ทำให้ครอบครัวไม่สามารถยึดเหนี่ยวจิตใจของบุคคลได้ และกลับจะสร้างปัญหาต่างๆ โดยเฉพาะด้านจิตใจ ความรัก ความอบอุ่น และความมั่นคง จึงอาจนำไปสู่ความไม่พึงพอใจในชีวิตสมรสหรือครอบครัว ซึ่งอาจจบลงด้วยการแยกทางจนกระทั่งถึงความแตกร้างของสถาบันครอบครัวในที่สุด

จากสภาพปัญหาที่จะทำให้สัมพันธ์ภายในครอบครัวสั่นคลอน ก่อให้เกิดปัญหาด้านความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวขึ้น อาทิ ความไม่ปรองดองระหว่างสามีภรรยา สภาพบ้านแตก ช่องว่างระหว่างวัย และบ้านซึ่งขาดระเบียบแบบแผนอันดีงาม ปัญหาเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า บทบาทหน้าที่ ตลอดจนหน้าที่สมาชิกในครอบครัวพึงมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันนั้นเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะระหว่าง บิดา มารดา และบุตร การกระทำบทบาทหน้าที่ของตนอย่างเหมาะสม ตลอดจน การสร้างความรัก ความอบอุ่นให้เกิดขึ้นในครอบครัวจะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาดังกล่าว

การสร้างความสัมพันธ์กันในครอบครัวนั้น ถือเป็นวิธีการในการหล่อหลอมความรู้สึกนึกคิด พฤติกรรม ตลอดจนจิตสำนึกของความเป็นมนุษย์ เพื่อปลูกฝังให้เกิดความรักและรู้คุณค่าของชีวิตต่อสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน นอกจากนี้ ครอบครัวยังเป็นแหล่งสำคัญที่มนุษย์จะได้เรียนรู้ภาษา พัฒนาทักษะการดำเนินชีวิต ค่านิยม ความเชื่อ คุณธรรม ตลอดจนการปฏิบัติตามความเชื่อทางศาสนา ประเพณีและวัฒนธรรมอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตาม ครอบครัวจะทำหน้าที่ดังกล่าวได้ดีมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของความสัมพันธ์ภายในครอบครัวนั้น (สมพงษ์ ธนัญญา, 2540: 192)

โอลสัน (Olson) และคณะ ได้ให้ความหมายในเรื่องของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (Family Cohesion) ไว้ว่า เป็นความผูกพันกันทางอารมณ์ และความใกล้ชิดกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว ครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำจะเรียกว่า "ครอบครัวแตกแยก (Separated Family)" ส่วนครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงจะเรียกว่า "ครอบครัวที่มีความเกี่ยวพันกัน (Connected Family)" (Olson ; Sprenkle, & Ruselle 1979 อ้างถึงใน Galvin & Brommel, 1991: 5)

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ดีของสมาชิกในครอบครัว สามารถส่งผลดีให้แก่สังคมในระดับเล็กๆ จนถึงระดับชาติได้ ในระดับมหภาค สุธีรา นุ้ยจันทร์ (2530: 19) ได้กล่าวไว้ว่า ความสัมพันธ์ที่ดีภายในครอบครัวช่วยเสริมสร้างความผาสุก ความราบรื่น ความมั่นคง และความเป็นปึกแผ่นให้แก่ประเทศชาติ ส่วนในระดับจุลภาค จรรยา สุวรรณทัต (2523: 24) มีความเห็นว่าการสัมพันธ์ที่ราบรื่นในครอบครัวจะเป็นเครื่องมือในการป้องกันปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ ยังพบว่า ความสัมพันธ์อันดีของพ่อแม่ มีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชนจากการทดลองเป็นจำนวนมากได้พบว่า พ่อและแม่จะเป็นผู้สร้างบรรยากาศ 4 ลักษณะในขณะที่ปฏิสัมพันธ์ภายในครอบครัว ก็คือ การไว้วางใจและการยอมรับซึ่งกันและกัน ความมั่นคงและความซื่อสัตย์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของครอบครัว การควบคุมแบบประชาธิปไตยและการลงโทษอย่างรุนแรงโดยพ่อแม่ ได้มีการศึกษาว่าระบบปฏิสัมพันธ์ภายในครอบครัวและบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กันอย่างสูง ดังนั้นจึงสามารถทำนายได้ว่าบุคลิกภาพของวัยรุ่นจะตัดสินใจได้โดยตรงจากวิธีที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อพวกเขา (ชินสุมล อุกฤษฏ์วิริยะ, 2543: 3)

นอกจากนั้น จากการทดลองเป็นระยะเวลาของสถาบัน Fels ที่ทำกับเด็กแรกเกิดจนถึงวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้นเปิดเผยให้เห็นว่า พฤติกรรมของเด็กระหว่างช่วงอายุ 6-10 ปี มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในวัยรุ่นผู้ใหญ่ ดัชนีดังกล่าวได้รวมถึงพฤติกรรมหลายชนิด เช่น การหลบหนีจากสถานการณืตึงเครียด การพึ่งพาครอบครัว การถูกกระตุ้นให้โกรธง่าย การมีส่วนร่วมในกลุ่มปัญญาชน การแสดงบทบาททางเพศ และรูปแบบพฤติกรรมทางเพศ (Kagam & Moss, 1962 อ้างถึงใน เนตรชนก บัวนาค, 2532: 23)

ส่วนบาร์เนส (Barnes) และโอลสัน (Olson) ยังได้กล่าวเน้นถึง ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (Family Cohesion) ว่ามีอิทธิพลต่อสัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่กับเด็กและเยาวชนมาก โดยได้ให้ความหมายความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไว้ว่า การมีความรู้สึกหรืออารมณ์ที่ผูกพันระหว่างกันของสมาชิกในครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวสามารถวัดเป็นลำดับที่ต่อเนื่องจากความรู้สึกผูกพันกันมาก (มีการติดต่อเชื่อมโยงผูกพันกันสูงของสมาชิกในครอบครัว) ไปจนถึงการเป็นอิสระจากกัน (สมาชิกในครอบครัวขาดการติดต่อผูกพันกัน) (Schiamberg, 1988: 617-621 อ้างถึงใน Barnes & Olson, 1985: 438-447)

ในวัยรุ่น การเป็นอิสระจากผู้อื่นเป็นสิ่งที่เด็กและเยาวชนต้องการเพื่อพัฒนาความเป็นตัวของตัวเองให้เกิดขึ้น ขณะเดียวกัน ความผูกพันใกล้ชิดก็ยังเป็นสิ่งที่เด็กและเยาวชนต้องการเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจตนและเป็นที่พึ่งพิงทางอารมณ์ ดังนั้น การที่สัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่กับเด็กและเยาวชนจะ

ดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น ทั้งสองฝ่ายจะต้องเรียนรู้ที่จะรักษาความต้องการในเรื่องความเป็นอิสระ และความผูกพันนี้ไว้ให้อยู่ในระดับที่มีความสมดุลอย่างเหมาะสม (Schiemberg, 1988: 617-621 อ้างถึงใน นวรัตน์ ศรีรัญเพชร, 2539: 24)

กล่าวโดยสรุปแล้ว ครอบครัวมีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรยากาศภายในบ้าน ซึ่งจะรวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และเด็ก ยิ่งกว่านั้น เราอาจเห็นได้ว่า พ่อแม่จะเป็นแบบอย่างให้เด็กเรียนรู้ ข้อมูลข่าวสาร ทักษะนิสัย ความกลัว ทัศนคติและอคติ พ่อแม่จะเป็นแหล่งสารเบื่องต้นที่จะพัฒนาอีโก้ (Ego) ซึ่งหมายถึงส่วนที่ทำหน้าที่ปรับตัวหรือผสมผสานความต้องการของ Id (แรงผลักดันของจิต) กับสิ่งแวดล้อมภายนอกและความเป็นตัวของตัวเอง (พัชนี เชนจรรยา และ ประทุม ฤกษ์กลาง, 2531: 8)

สัมพันธภาพในครอบครัวมีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวที่พ่อแม่ใช้ในการอบรมเลี้ยงดูเด็กอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้เพราะรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของพ่อแม่จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีหรือไม่ดีระหว่างพ่อ แม่ ลูกได้ การให้ความรัก ความสนใจ สร้างความอบอุ่นให้เกิดขึ้นภายในบ้าน ผลที่ตามมาก็คือ ทำให้เด็กมีอารมณ์มั่นคง มีความรับผิดชอบ สามารถเผชิญชีวิตด้วยความมั่นใจ มองตนเองได้ตรงกับความเป็นจริง (Hurlock, 1964 อ้างถึงใน เนตรชนก บัวภาค, 2532: 11)

การสื่อสารในครอบครัวมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อเด็กเมื่อเขาเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ บ้านหรือครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมแห่งเดียวที่เด็กเกือบทุกคนจะต้องผ่านมาและเกี่ยวข้องด้วยตั้งแต่เกิด ความรู้ ค่านิยม พฤติกรรมต่างๆ ที่พ่อแม่ถ่ายทอดให้แก่เด็กเป็นเรื่องที่เป็นไปอย่างอัตโนมัติ สิ่งที่พ่อแม่รู้ดูจะสำคัญน้อยกว่าสิ่งและวิธีการที่พ่อแม่ใช้ในการถ่ายทอดไปสู่ลูกๆ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นความสำคัญที่ควรใส่ใจอย่างใกล้ชิดกับกระบวนการเรียนรู้ของเด็ก โดยพิจารณาที่ปัจจัยดังเช่น รูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวของพ่อแม่ลูก เพราะในแต่ละครอบครัวจะพัฒนารูปแบบลักษณะเฉพาะตนขึ้นมา และมีความแตกต่างกันอย่างสำคัญในแต่ละครอบครัวตามเหตุและปัจจัยของแต่ละครอบครัว (จุฑานาฏ ผดุงเจริญ, 2543: 5)

ทฤษฎีทางจิตวิทยาได้กล่าวถึงอิทธิพลของครอบครัวหรือพ่อแม่ ว่ามีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก ลักษณะที่หนึ่ง คือ การทำตัวให้เป็นแบบอย่าง (Modeling) จากการอบรมสั่งสอน (Instruction) ของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่มีต่อเด็ก การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ นั่นคือพฤติกรรมที่ติดต่อสื่อสารภายในครอบครัวอย่างหนึ่ง ซึ่งหากจะจำแนกมีลักษณะต่างกันไปในแต่ละครอบครัว

จากแนวคิดทฤษฎีที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่ามีการให้ความสำคัญยิ่งต่อสถาบัน "ครอบครัว" หรือ "พ่อแม่" ที่จะส่งผลถึงการแสดงลักษณะทัศนคติและพฤติกรรมในสังคม ซึ่งในการศึกษาวิจัยนี้ ก็คือ

ทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การสื่อสารภายในครอบครัวเป็นศูนย์กลางของการรวมตัวกัน ทำให้เกิดความใกล้ชิดผูกพันและการปรับตัวของครอบครัว เนื่องจากการปรับตัวที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีการเข้าใจในความหมายต่างๆ ร่วมกัน รวมทั้งการสื่อสารยังใช้ในกระบวนการขัดเกลาทางสังคม ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของครอบครัว นอกเหนือจากหน้าที่ในการให้ความรัก ปกป้องคุ้มครองและหน้าที่ทางเศรษฐกิจ ปัญหาสังคมจำนวนมากในปัจจุบัน มีสาเหตุมาจากการที่ครอบครัวขาดการสื่อสารซึ่งความรักและความเชื่ออาทรต่อกันนั่นเอง (ธรรมบุญ นวลใจ: 133-134) จึงกล่าวได้ว่า การสื่อสารภายในครอบครัว มีอิทธิพลต่อการจะกำหนดพฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนซึ่งเขาจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ และจะเป็นผู้กำหนดการสื่อสารภายในครอบครัวของตนเองต่อไปในอนาคต

ดังนั้นจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องส่งเสริมให้มีการเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างพ่อแม่ผู้ปกครองเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นสมาชิกของครอบครัว โดยอาศัยรูปแบบของการสื่อสารภายในครอบครัว (Family Communication Patterns) ซึ่งจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อการสื่อสารที่สม่ำเสมอและต่อเนื่อง อันประกอบไปด้วยเนื้อหาสารของการสื่อสารเพื่อการอบรมสั่งสอน และวิธีการสื่อสารของพ่อแม่ผู้ปกครองซึ่งควรประกอบไปด้วยบุคลิกที่ดี อารมณ์แจ่มใส น้ำเสียงนุ่มนวลชวนฟัง พูดส่งเสริมให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ และการสนับสนุน พร้อมทั้งจะช่วยแก้ไขข้อสงสัยและปัญหาต่างๆ ให้แก่ลูก ตลอดจนการเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็น ยอมรับฟังและเคารพในความคิดเห็นของเด็กๆ ในครอบครัว (พัชนี เขยจรรยา และ ประทุม ฤกษ์กลาง, 2531: 2) การสื่อสารภายในครอบครัวรูปแบบต่างๆ ดังกล่าวมานี้จะเป็นการสร้างความรัก ความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจผ่อนคลายปัญหาระหว่างพ่อแม่และเด็ก นอกจากนี้ยังเป็นการอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนให้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของสังคม การอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เด็กและเยาวชน นอกจากจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์กับบุคคลภายในครอบครัว เด็กและเยาวชนยังมีความสัมพันธ์กับกลุ่มอื่นๆ ภายนอกสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว เช่น กลุ่มเพื่อน ครูอาจารย์ เพื่อนบ้าน และสื่อมวลชน

การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา ก็ถือเป็นข้อมูลข่าวสารหนึ่งที่เด็กและเยาวชนควรจะได้รับจากครอบครัว หากพ่อแม่ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศให้แก่เด็กและเยาวชนได้ อันเนื่องมาจากมีความรู้ไม่พอ หรือรู้แต่เป็นความรู้ที่ไม่ถูกต้อง ตลอดจนการได้รับการสั่งสอนที่ผิดในเรื่องเพศจากครอบครัวแบบเก่า ทำให้พ่อแม่โดยทั่วไปมักจะให้ความรู้หรือสั่งสอนเด็กและเยาวชนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศด้วยการห้าม การดูและการลงโทษ การไม่ให้คิดหรือกระทำสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ ก็อาจทำให้เยาวชนเกิดความคับข้องใจ เกิดความสงสัยใคร่รู้มากขึ้น และถ้าถูกชักจูงจากเพื่อนหรือไป

หาข้อมูลจากแหล่งที่ผิดๆ ก็จะทำให้เด็กและเยาวชนมีความรู้ ความเข้าใจที่ผิดในเรื่องเพศและอาจจะส่งผลไปถึงการมีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดๆ ได้เช่นกัน (วันทนี วาสิกะสิน, 2526: 3)

ปัญหาสังคมที่พบเห็นในปัจจุบันนี้ประการหนึ่งคือ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น ซึ่งนิยมทำกันมากขึ้น จนหนุ่มสาวจำนวนไม่น้อยคิดว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา ถือเป็นทัศนคติใหม่ในเรื่องเพศ ความคิดเห็นของบุคคลในสังคมจึงแตกออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มยอมรับซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ โดยเฉพาะวัยรุ่นในเมือง และกลุ่มไม่ยอมรับซึ่งเป็นผู้ใหญ่ โดยเฉพาะผู้ปกครอง(เต็มศิริ บุญยสิงห์ .2526: 96) สุพัตรา สุภาพ อาจารย์ทางด้านสังคมกล่าวว่า เพศสัมพันธ์กำลังเป็นปัญหาพฤติกรรมทางเพศของสังคมวัยรุ่น และปัจจุบันกล้าพูดได้เลยว่า สาวแรกรุ่นสมัยนี้สะกดคำว่า "พรหมจารีย์" ไม่เป็นแล้ว แน่นอนเด็กวัยรุ่นประพฤติตัวอยู่ในกรอบประเพณีมีอยู่จำนวนไม่น้อย แต่เด็กวัยรุ่นที่เดินหลงทางทุกวันนี้นี้ก็มีจำนวนมากที่เห็นการเสียตัวเป็นเรื่องที่สนุก เป็นเรื่องของประสบการณ์ในชีวิต "ที่น่าเป็นห่วงที่สุด แม้แต่ผลการสำรวจของสวนดุสิตโพล ก็ยังระบุชัดเจนว่าเด็กผู้หญิงสมัยนี้เริ่มเสียตัวกันตั้งแต่อายุ 14-15 ปี บางคนก็เสียตัวด้วยความเต็มใจให้กับคนรัก คิดว่าผู้ชายจะรักจริง แต่พอเลิกกันไปมีผู้ชายคนใหม่ ก็พลีกายให้ชายคนรักใหม่อีก ซึ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์อย่างนี้บ่อยๆ บางคนก็เห็นว่าไม่เสียหายก็เลยเกิดไปสู่การขายตัว" มีอาจารย์โรงเรียนมัธยมหลายๆ โรงเรียนให้ข้อมูลว่า ขณะนี้เด็กมัธยมต้น นับเป็นระดับชั้นที่มีปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์ถึงขนาดตั้งท้องมากที่สุด (นสพ.ผู้จัดการรายวัน วันที่ 7 มี.ค. 2543 อ้างถึงใน พชรินทร์ วินัยกุลพงศ์, 2546: 2) จากการวิเคราะห์พฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นของอาจารย์วัลลภ ปิยะมโนธรรม อย่างไม่เป็นทางการพบว่า เด็กผู้หญิงประมาณ 300 กว่าคน มีเพศสัมพันธ์ก่อนจบม.6 ถึงร้อยละ 30 และผู้หญิงอายุ 20-25 ปี เกือบ 500 กว่าคน มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน โดยมองเรื่องนี้ เป็นเรื่องไม่สำคัญ (นิตยสารแม่และเด็ก, 2540)

สุพร เกิดสว่าง นายกสสมาคมอนามัยเจริญพันธ์และพัฒนาคุณภาพชีวิตแห่งประเทศไทย ได้ให้ความหมายของคำ "ก่อนวัยอันสมควร" ในทางสังคมว่าหมายถึง ต้องแต่งงานก่อนแล้วจึงมีเพศสัมพันธ์ คนที่จะมีเพศสัมพันธ์ที่ต้องแต่งงาน ต้องมีความรับผิดชอบเป็นพ่อเป็นแม่ได้ สามารถดูแลตนเองได้ เลี้ยงตัวเองได้แล้ว และมีความคิดอ่านที่ดีพอสมควร ฉะนั้นสังคมจึงมองดูว่าวัยรุ่นยังต้องเรียนหนังสืออยู่ หรือยังต้องพึ่งพ่อแม่อยู่ ถ้าหากมีเพศสัมพันธ์แล้วเกิดการตั้งครรภ์ก็ยังไม่สามารถรับผิดชอบอะไรได้ นั่นเป็นเหตุผลประการสำคัญที่วัยรุ่นไม่ควรจะมีเพศสัมพันธ์ แต่ถ้าพิจารณาทางชีววิทยา ความต้องการหรือความรู้สึกทางเพศของคนเราจะมีสูงสุดคือ ช่วงวัยรุ่น เราจะเห็นได้ว่ามันมีความขัดกัน ด้านหนึ่งวัยรุ่นยังไม่พร้อมที่จะเลี้ยงตัวเอง แต่อีกด้านหนึ่งคือ ความต้องการทางเพศของวัยรุ่นในช่วงนี้สูงสุด ตรงนี้จึงไม่สอดคล้องกันและเป็นหนทางในการเกิดปัญหา บางครั้งวัยรุ่นจะรู้สึกขัดแย้งว่า มันเสียหายหรือดีกันแน่" (นิตยสารแม่และเด็ก, 2540)

การมีทัศนคติที่ดีในเรื่องเพศและการยอมรับเรื่องเพศโดยถือว่าเป็นปกติวิสัยของธรรมชาติมนุษย์ และการมีความสัมพันธ์ทางเพศเมื่อเข้าสู่วัยที่พร้อมแล้วนั้นก็ถือเป็นเรื่องปกติ เป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติของมนุษย์ แต่หากพฤติกรรมทางเพศของบุคคลนี้อยู่ในภาวะที่ไม่พร้อมในวัยรุ่นหรือที่มักเรียกกันว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน หรือการมีพฤติกรรมที่มาจาก การมีทัศนคติที่ผิดๆ แล้วเพราะการมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้นๆ ก็น่าจะมีแนวโน้มทำให้เกิดพฤติกรรมในสิ่งนั้นๆ ตามมา เมื่อเด็กวัยรุ่นเกิดมีพฤติกรรมทางเพศในภาวะที่ไม่พร้อม ปัญหาต่างๆ ก็อาจจะเกิดขึ้นได้ โดยผลที่เกิดขึ้นจะไม่เพียงแต่กระทบต่อบุคคลนั้นโดยตรง แต่ยังมีผลกระทบถึงสังคมทำให้เป็นการสร้างปัญหาให้กับผู้อื่นและสังคมได้ จากข้อสรุปที่กล่าวมาข้างต้น การจะเข้าใจปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่นได้ลึกซึ้งมากขึ้นนั้น จะเห็นได้ว่าทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสน่าจะได้รับอิทธิพลบางส่วนมาจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ซึ่งในแต่ละครอบครัวก็จะมีความสัมพันธ์และการสื่อสารในครอบครัวที่แตกต่างกันไป ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาเรื่อง การสื่อสารและ ความสัมพันธ์ในครอบครัว กับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นในเขต กรุงเทพมหานคร

ปัญหานำวิจัย

1. วัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครเมื่อแบ่งตามเพศ ระดับการศึกษา และรายได้ครอบครัว มีทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสแตกต่างกันอย่างไร
2. ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครอย่างไร
3. รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครอย่างไร

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร เมื่อจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา และรายได้ครอบครัว

2. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ในครอบครัวและทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวและทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส
2. รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส

ขอบเขตในการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงการสื่อสารและความสัมพันธ์ในครอบครัว กับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะวัยรุ่นที่มีอายุตั้งแต่ 13 – 21 ปี มีการศึกษาอย่างต่ำระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ มีอารมณ์และความรู้สึกรุนแรง ชอบทดลองในสิ่งแปลกใหม่ เป็นวัยที่กำลังจะเติบโตไปเป็นกำลังสำคัญของประเทศในอนาคต และในขณะเดียวกันก็อาจก่อให้เกิดปัญหาในด้านต่างๆ ตามมาด้วยเช่นกัน
2. พื้นที่ที่ทำการสุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำกัดอยู่เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้เพราะเขตพื้นที่ดังกล่าวเป็นเมืองหลวง มีโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นสังคมเมืองและมีความทันสมัย ประชากรมีลักษณะหลากหลาย ประกอบด้วยกลุ่มคนหลายประเภท มีความสลับซับซ้อนและมีการผสมผสานทางวัฒนธรรมมากกว่าชนบท
3. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ในครอบครัวเฉพาะความสัมพันธ์กับบิดา และความสัมพันธ์กับมารดาเท่านั้น ส่วนความสัมพันธ์กับพี่น้องหรือญาติที่อยู่ร่วมครอบครัวเดียวกันไม่ได้สนใจศึกษา

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

ครอบครัว หมายถึง ครอบครัวที่ให้การอบรมเลี้ยงดูมาตั้งแต่วัยเด็ก ประกอบด้วย บิดา มารดา บุตร

ความสัมพันธ์ในครอบครัว (Family Cohesion) หมายถึง ความผูกพันทางอารมณ์ของสมาชิกในครอบครัวที่มีให้กับอีกคนหนึ่งและระดับประสบการณ์การปกครองตนเองของแต่ละคนในระบบครอบครัว หรือในอีกความหมายหนึ่ง คือ ความผูกพันใกล้ชิดของสมาชิกในครอบครัวที่เกี่ยวข้องกันทั้งทางกายภาพและทางจิตใจในสถานะที่มีกำลังใจหรือท้อถอย (Olson et al., 1979 : 5)

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีตัวชี้วัด (Indicator) ถึงความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (Olson, 1979 : 6) ดังนี้ คือ

1. **ความผูกพันทางอารมณ์ (Emotional bonding)** หมายถึง ความเอาใจใส่ดูแลและเอื้ออาทรต่อกัน มีความรักความห่วงใย ตลอดจน การให้กำลังใจกันและกัน ขึ้นชมยินดีเมื่อสมาชิกในครอบครัวประสบความสำเร็จ
2. **ขอบเขตความสัมพันธ์ (Boundaries)** หมายถึง ความยืดหยุ่น การอนุญาต การเปิดรับสิ่งใหม่ของสมาชิกในครอบครัวที่เกี่ยวข้องกันในทางด้านกายภาพและจิตวิทยาในเรื่องการคบคน สถานที่ ความคิด หรือค่านิยมต่างๆ เช่น การอนุญาตให้ลูกคบเพื่อนหลากหลายประเภท อนุญาตให้เลือกนับถือศาสนาได้ตามความคิดของตนเอง อนุญาตให้เปิดรับความคิดใหม่ๆ ผ่านสื่อ อนุญาตให้นำค่านิยม ความคิด หรือบุคคลเข้ามาในครอบครัวได้ ยอมรับฟังความคิดเห็นและเหตุผลของกันและกัน
3. **การใช้เวลาอยู่ร่วมกัน (Time)** หมายถึง การมีเวลาอยู่ร่วมกัน หรือการที่ทุกคนในครอบครัวได้ร่วมทำกิจกรรมหลายอย่างร่วมกันในระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือมีโอกาสพูดคุยกัน
4. **พื้นที่ความใกล้ชิดสนิทสนมกัน (Space)** หมายถึง การสัมผัสกอดรัด เช่น การโอบรัด เกี่ยวแขนหรือหอมแก้มกันในครอบครัว เป็นการแสดงความรักความอบอุ่นตามธรรมชาติและเคารพในสิทธิของกันและกันในการมีสถานที่ที่มีความเป็นส่วนตัวของตนเอง
5. **ความเป็นเพื่อน (Friends)** หมายถึง ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ความเชื่อใจกัน ให้ความเป็นกันเองเปิดเผย ความคุ้นเคย และการให้คำแนะนำ
6. **การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision making)** หมายถึง การร่วมพิจารณาปัญหาของครอบครัวร่วมกัน มีส่วนร่วมในการตัดสินใจปัญหาสำคัญๆ ในครอบครัว

รูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัว หมายถึง ลักษณะการสื่อสารของผู้ที่เป็นบิดามารดา หรือผู้ปกครองไปยังบุตร หรือผู้ที่อยู่ภายใต้การดูแล ที่ต้องการสอนหรือถ่ายทอดความคิดในลักษณะซ้ำๆ จนเกิดเป็นแบบแผน (Pattern) ซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองได้กระทำมาตั้งแต่บุตรหรือผู้อยู่ภายใต้การดูแลยังเป็นเด็กจนปัจจุบัน แบบแผนการสื่อสารภายในครอบครัวนี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 แบบ คือ

1. แบบปล่อยปละ(Laissez-Fair) หมายถึง ลักษณะการสื่อสารของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีต่อบุตร หรือผู้อยู่ภายใต้การดูแล โดย

- ไม่ได้เน้นย้ำในการสอนให้ลูกเป็นผู้มีสัมมาคารวะต่อผู้มีอาวุโสกว่า หรือต่อผู้ใหญ่
- ไม่สอนให้เป็นคนรักษาน้ำใจกับไม่สอนลูกให้กล้าแสดงออกในความคิดเห็น และเหตุผลของตนเอง

- ปล่อยให้บุตรดำเนินชีวิตอย่างอิสระเสรี ไม่มีกรอบหรือแนวทางใดๆ ให้ผู้เป็นบุตร หรือผู้อยู่ภายใต้การดูแลต้องรักษาและปฏิบัติตาม

2. แบบปกป้อง(Protective) หมายถึง ลักษณะการสื่อสารของบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่มีต่อลูกหรือผู้อยู่ภายใต้การดูแล โดย

- เน้นในเรื่องการมีกรอบกฎเกณฑ์ปฏิบัติ มีความเคารพนบอบ หรือมีสัมมาคารวะต่อผู้มีอาวุโสกว่าหรือต่อผู้ใหญ่

- ไม่เน้นการสอนให้ลูกหรือผู้อยู่ภายใต้การดูแลกล้าแสดงออกซึ่งความคิดและเหตุผลของตนเอง

3. แบบเปิดเสรี(Pluralistic) หมายถึง ลักษณะการสื่อสารของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่อบุตร หรือผู้อยู่ภายใต้การดูแล โดย

- เน้นในเรื่องของการให้เป็นคนกล้าแสดงออกซึ่งเหตุผล ความคิด หรือความต้องการของตน

- ให้ความสำคัญรองลงมาในเรื่องการรักษาน้ำใจ การมีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ หรือผู้มีอาวุโสกว่า

4. แบบประนีประนอม(Consensual) หมายถึง ลักษณะการสื่อสารของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่อบุตร หรือผู้อยู่ภายใต้การดูแล โดย

- เน้นให้ความเคารพนบอบต่อผู้มีอาวุโสกว่าหรือผู้ใหญ่กว่า และเป็นผู้รู้จักรักษาน้ำใจผู้อื่น

- เน้นสอนให้บุตรและผู้อยู่ภายใต้การดูแลเป็นคนที่ยกแสดงออกในความคิด และเหตุผลที่ถูกต้อง

การนิยามรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวทั้ง 4 แบบดังกล่าว เกิดจากการพัฒนาจากพื้นฐานลักษณะรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัว 2 แบบ ได้แก่

- แบบ Socio – Orientation ซึ่งเน้นการเชื่อฟังผู้ใหญ่ หลีกเลี่ยงความขัดแย้ง และการรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน
- แบบ Concept – Orientation ซึ่งเน้นการแสดงออก และการกล้าแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี

ทัศนคติ เป็นลักษณะภายในบุคคล หมายถึงความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใด ไม่สามารถรู้ได้โดยตรง แต่ต้องให้พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเป็นเครื่องชี้ให้เห็น และทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นจากประสบการณ์และการเรียนรู้ทั้งสิ้น พฤติกรรมของบุคคลจึงอาจเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาตามประสบการณ์ใหม่ที่ได้รับเพิ่มขึ้น

ทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส หมายถึง ความรู้สึกเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับการที่ชายหญิงสามารถมีความใกล้ชิดกันได้ทางร่างกายในระดับต่างๆ ตั้งแต่การกอดจูบ การเล้าโลม และการร่วมเพศ โดยยังไม่ได้สมรสกัน

วัยรุ่น หมายถึง บุคคลชายและหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 13 – 21 ปี ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งตาม

- เพศ
- ระดับการศึกษา
- รายได้ของครอบครัว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นการเสริมความรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดู การอบรมสั่งสอนเด็ก เพื่อประยุกต์ใช้และเป็นแนวทางในการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งอาจช่วยป้องกันมิให้เกิดปัญหาที่ตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส

2. บิดา มารดา ผู้ปกครอง ได้มีความเข้าใจถึงความสำคัญในบทบาทของตนเองที่มีต่อชีวิตของบุตรหลาน และตระหนักถึงความสำคัญของการสื่อสารในครอบครัว เพื่อนำไปประยุกต์ใช้และเป็นแนวทางในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลาน ด้วยความรัก ความอบอุ่น มีการใช้การสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจอันดีแก่สมาชิกในครอบครัว

3. เพื่อเป็นประโยชน์แก่รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการใช้เป็นข้อมูล เพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการกำหนดนโยบายด้านครอบครัวและเยาวชน รวมทั้งการวางแผนเพื่อเสริมสร้างประชากรวัยรุ่นซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศทั้งปัจจุบันและอนาคตให้มีคุณภาพ โดยมีทัศนคติในเรื่องเพศที่ดีอันเป็นแนวโน้มให้เกิดพฤติกรรมทางเพศไปในกรอบของศีลธรรมและบรรทัดฐานสังคม